

Kázání Růžďka 7.4.2024

Nově narození k živé naději (vstup 295,1)

Introit: „*Nakloňte ucho a pojd'te ke mně, slyšte a budete živi! Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím milosrdenství věrně Davidovi prokázaná.*“ (Izajáš 55,3)

Píseň 640

Modlitba

Čtení: Lukáš 16, 19-31

Píseň 570

Text kázání: 1. list Petrův 1, 3-9

Milí přátelé, bratři a sestry,

nevím, jak vy, když jste byli malí, ale já jsem si již ve velmi útlém věku uvědomoval, že existuje smrt a že se jí jednou pravděpodobně nevyhnu ani já. Velkou měrou mému velkému strachu ze smrti přispělo brzké úmrtí mých rodičů. Svěho otce si nepamatuji, neboť se zabil na motorce, když mě bylo sotva půlroku. Moje máma mi zemřela, když mi bylo 11 let. A ještě, než jsem uvěřil v Pána Ježíše, tak mi umřel i děda, který si mě a mého bratra společně s babičkou po smrti naší mámy vzal k sobě.

Začal jsem si ze strachu tehdy klást velmi vážné otázky. **Co je po smrti? Kdo mi o tom poví?** Koupil jsem si tehdy velmi populární knihu Život po životě. Pokud si dobře pamatuji, tak tam byla zaznamenána svědectví lidí, kteří si prošli klinickou smrtí. Mluvili, že šli tunelem, na jehož konci bylo světlo. To mě naplňovalo určitou nadějí, ale neupokojilo mě to. V mém srdci byl strach, chlad a prázdnota. Když jsem se podíval na noční oblohu, tak mě naplňovala úzkost, že jsem sám a ztracený ve vesmíru. Teprve až jsem poznal Pána Ježíše a svěřil svůj život pod Jeho vládu, tak jsem začal prožívat silným způsobem, že **Bůh o mě ví, že mě miluje a že mě zachránil nejen ze smrti, ale i z pekla.** Víte, dnes se o pekle moc nemluví, prý se jim nemá moc strašit. Ze své vlastní zkušenosti ale vím, že peklo je skutečné. Věřil jsem v Pána Ježíše teprve chvíli a byl neukotvený, seděl jsme ještě na dvou židlích. Chodil jsem do kostela, ale i na zábavy, kde se hodně pilo. Prožil jsem si těžké delirium tremens, v noci ve vidění mě škrtil velký zelený had, představil se jako satan, a jízlivě říkal: „*Už jsi můj!*“ Tehdy jsem prosil Pána Ježíše, že jestli mě pomůže, že Mu budu už navždy sloužit. A stalo se. Přišlo jasné světlo modré světlo a v Něm se ten had začal rozpouštět a zmizel zcela. A místo strachu a hrůzy jsem najednou prožíval Nebe. Silnou Boží odpouštějící lásku. Zakusil jsem hrůzu smrti a pekla, ale zakusil jsem i moc Boží lásky, a neuvěřitelnou radost a pokoj Nebeského království. Najednou jsem si byl jist, že i pro mě je **v nebesích připraveno dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí.** Nezaslouženě, díky milosti Kristově. Díky tomu, že jsem Kristu uvěřil, prosil Ho o odpuštění a dal svůj život do Jeho rukou.

Milí přátelé, i Pán Ježíš mluví o nebi a o pekle, jako o skutečných destinacích. V podobenství o boháči a Lazarovi popisuje zvlášť peklo velmi barvitě. Chce totiž před ním varovat. Dle tohoto podobenství totiž z něho není návratu. Mezi nebem a zemí je **hluboká nepřekonatelná propast. Nikdo přes ní nemůže přejít sem a ani tam.** Jen Kristus to dokázal díky své oběti nevinného Beránka. To podobenství ale neřeší to, jestli boháč a Lazar jsou věřící. Pán Ježíš v něm ovšem záměrně poukazuje na kontrast mezi jejich životy. Boháč má všechno, **denně skvěle hoduje, nádherně a vybraně se strojí,** hladového chudáka přehlíží a neslituje se nad ním, nedá mu najíst a jeho peníze mu dokonce zařídí honosný pohřeb. Možná i do krásné honosné hrobky. Naproti tomu **chudák Lazar je nemocný, plný vředů, hladový, bez domova, psi mu olizovali ty vředy,** prostě život doslova pod psa. A nakonec když umře, tak ho ani obřadně nepohřbí. Nikdo o něj nejevil zájem, nikdo si nevzpomenul. Chudáky zahrabávali bez oficialit někde za hradbami. V tehdejších době si lidé dost často mysleli, že když mají peníze, že jim to zajistí i dobrou věčnost. Zvlášť když budou pohřbeni knězem a do vyzdobeného hrobu. A chudáci? S těmi se do nebe moc nepočítalo. Ovšem jakou musel mít radost Lazar, když ho **po jeho smrti andělé přenesli do nebe k Abrahamovi?** A jaký to musel být šok pro boháče, když se ocitl **v místech věčných muk?**

Když pak z pekelné propasti pohlédl vzhůru a spatřil Abrahama, tak ho prosil, **at' pošle Lazara, at' aspoň omočí špičku svého prstu a svlaží jeho rty, neboť se velmi trápí v tom věčném plameni.** Abrahamova odpověď zněla: „*Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se tu raduje, a ty trpíš. A nad to vše jest mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo – i kdyby chtěl – nemůže přejít odtud k vám ani překročit od vás k nám.*“ Co nám má ta odpověď říci? Že ten, kdo chce od světa jen dobré a kdo tomu podřídí svůj život, kdo chce žít jen pro sebe, pro svůj prospěch, vytěžit ze světa pro sebe, žít světským životem, to je ten, který si ukládá poklady na zemi. Do nebe tak nic neposílá, neboť Boha nebere vážně. Svou porci radosti si vyplýval již na zemi a na věčnost mu už žádána nezbyla. Naopak příběh Lazarův je povzbuzením všem, kterým se té radosti na tomto světě moc nedostává.

Kdybychom se ale, bratři a sestry, měli držet pouze tohoto podobenství jako jasného manuálu pro spásu, kdo by z nás obstál? Ohodnotili bychom se každý sám, že se nám moc radosti nedostalo, že

mnoho trpíme, že Boží mlýny melou pomalu ale jistě hlavně pro ty druhé, ale sami se vidíme v nebi? **Není to ale falešná jistota? Sebeospravedlnění?** Anebo se naopak máme bát, že nám nic nepomůže? Protože i když se to nezdá, i když si myslíme, že se nemáme moc dobře, tak je přece potřeba říci, že se máme nejlépe snad za všechny generace. Máme hojnost všeho, světských zábav také dostatek, Tak nebylo by nám proto řečeno, v životě se ti dostalo už dost radosti, dost rozkoší, na věčnosti už tak nemáš nárok? V takovém případě to není falešná jistota, ale znepokojivá nejistota! Co tedy s tím?

Jediným řešením, milí přátelé, je přece Ježíš Kristus! Nemusíš žít ve falešném uspokojení a namlouvání si, že jsi docela dobrý a nemusíš žít ani v nejistotě, že nebudeš zachráněn. Pán Ježíš přišel na svět i pro tebe! Aby tě vysvobodil z otroctví strachu, z nejistoty, ale i z pýchy, z domýšlivosti, z falešného sebeospravedlnění. A ze smrti. On je totiž jediný, který tě může přenést přes propast smrti. On je jediný, který **tě může přenést ze tmy tvého pekla do světla Boží lásky**. On jediný má tu moc zachránit tě od pekla, od věčné smrti, ale je to na tobě. Jestli chceš žít světu, nebudeš žít Bohu. Ale jestli chceš žít s Bohem na věčnosti, je třeba už dnes zemřít světu. Já jako mladý jsem kdysi téměř ve své nerozvážnosti umřel, protože jsem chtěl patřit světu. Uživat si světa. Ale Bůh měl se mnou jiný plán. On mě v Ježíši zachránil a ujistil. Upokojil mou duši. Neboť jsem Mu svůj život dal. Zemřel jsem tehdy světu, abych žil pro Boha.

Veleben bud' Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Jsem narozen k živé naději. Vím to. Jsem o tom přesvědčený. A říkám to s pokorou a vděčností. Jako ten, jenž není hoden, a přece v Kristu zachráněn! Jsi narozen i ty k živé naději? Pán Ježíš říká: „**Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.**“ Možná jsi neprožil nic tak dramatického jako já. To ale není podmínkou nového narození. Pán Ježíš v další větě upřesňuje: „**Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.**“ Voda zde symbolizuje křest. Ovšem pravý křest není to samotné pokřtění ve vodě. Ten samotný obřad. Pravý křest je mé rozhodnutí zemřít tomuto světu a žít Bohu. Pravé pokání je úplně odevzdání se Ježíši Kristu, vyznání svých vin a přijetí Božího odpuštění. A Duch zde má velkou roli. Přichází shůry, když se Mu otevřeme právě skrze víru, že Kristus byl vzkříšen. Je to Duch Kristův, Duch vzkříšení. Duch svatý, který nás ujišťuje, že jsme Kristovy. A právě **skrze víru ve vzkříšení Ježíše Krista je dokonáno nové narození k živé naději.** V listu Římanům jsou slova o důležitosti nového narození potvrzena slovy apoštola Pavla. **Kdo nemá Ducha Kristova, ten není Jeho.** Nové narození znamená mít ve svém srdci Ducha svatého. Máš Ducha Kristova? Pokud Ho máš, tak si tím jsi jist. Bez ohledu na to, že **někdy přichází zármutek všelijakých rozmanitých zkoušek, aby se pravost naší víry osvědčila,** jak jsme četli. Dobře se nám věří, když se všechno daří. Ovšem Duch svatý nám chce přece dávat sílu i ve velmi těžkých chvílích. I ve chvílích, kdy ztrácíme naději, ve chvílích, kdy se domníváme, že jsme blízko smrti. Učme se na Něj spoléhat právě v takových chvílích. **Duch Boží nás zvláště v takových chvílích chce ujišťovat, že jsme Boží děti.** Že není třeba se bát ani smrti. Tehdy když jsme slabí, můžeme zakoušet sílu Boží moci. Když na Boha budeme spoléhat.

Poslední věc, kterou bych chtěl ještě říct, že když jsem kdysi ještě jako nevěřící hledal nějaké ujištění, abych se nebál smrti, když jsem si četl ta svědectví těch, kteří prošli klinickou smrtí, tak mě to stejně neupokojilo. A říkal jsem si, že je to škoda, že někdo po úplně smrti nemůže přijít sem a vydat nám svědectví, jaké to tam je. Až jsem uvěřil, tak jsem si uvědomil, že Někdo takový je. Víte kdo? No přece Pán Ježíš! A kolik nádherného nám povídá o svém Nebeském království. Kolik zaslíbení! Můžeme Mu věřit a důvěřovat? A komu jinému! Vždyť On přemohl i smrt, peklo i satana. **On má slova věčného života** a žádný z jiných náboženských vůdců nevstal z mrtvých. Pouze Kristus. A pouze On nám otevírá bránu k věčnému životu. Skrze víru a skrze odevzdání se Jemu.

V tom podobenství prosí ten boháč dále toho Abrahama, ať pošle Lazara do jeho domu, aby aspoň varoval jeho bratry, aby nedopadli jako on. Co na to odpověděl Abraham? „**Mají Mojžíše a Proroky, ať je poslouchají!**“ Boháč ale ještě řekl: „**Ne tak, otče Abrahame, ale přijde-li k nim někdo z mrtvých, budou činit pokání.**“ Abraham mu ale řekl: „**Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.**“ Mnozí lidé se dnes nedají přesvědčit ani Ježíšem Kristem. Mají svou hlavu a svou pravdu. Pomůže jim hrdost a pýcha do Božího království? Nepomohla ani tomu boháčovi. Proto je lépe se před Pánem pokořit a uznat, že nejsme pány nad svými životy. Proto je lépe svěřit svůj život do Kristových rukou, odevzdat Mu svůj život. A věřit, že On je můj a tvůj Spasitel. Pak budou platit i ta Petrova slova: **Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v Něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.** Amen. Modlitba píseň 581

Slovo posláni: Římanům 8, 5-11

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň 698